

AZ AKÁC

növényvilága

Teremtői munkájának harmadik napján Isten ezt mondta: „Növesszen a föld növényeket: fűvet, amely magvakat hoz, gyümölcsfát, amely fajtájának megfelelő gyümölcsöt terem, amelyben magva lesz a földön. És úgy történt” (1Móz 1,11). Ezután Isten gondoskodik az életető napfényről, az esőről, a földben és levegőben található szükséges táplálékról. Csodálatos a növényvilágnak az a sok formája és színpompája, amelyekben gyönyörködhetünk napról napra. A növények azonban nemcsak szépségükért lettek teremtve, hanem táplálékul, sőt más fontos feladatot is betöltenek. A növények gazdag világából most a fákkal foglalkozunk, ezen belül is azokkal, amelyek a Bibliában találhatók.

Az akácfa a pillangósvirágúak (Fabaceae) Robinia Pseudoacacia családjába tartozik. Az akácfa különböző fajtái Észak-Amerikától a trópusokon és a szubtrópusi területeken át Ausztráliáig megtalálhatók. Szeretik a kavicsos, homokos, sőt futóhomokos tájakat. Magasságuk eléri a 15-20 métert is. Élettartamuk elérheti a 100 esztendőt is. Virágaik fürtökben találhatók, fehér vagy vöröses színűek. Az akácfa gazdasági jelentősége nagy. Értékes szerszámfa, tüzelőanyag. Virágából a méhek kitűnő mézet gyűjtenek.

A bibliai akácról (héberül: *sittá*; *sittimfa* a Károli fordításban) olvashatunk az Ézsaiás könyve 41,19-ben: „A pusztában cédrust növesztek meg akácot...” nem azonos a nálunk elterjedt fehérakáccal. A Bibliában zömmel az Afrikában elterjedt akácia fajokról van szó (*Acacia arabica*, vagy *Acacia nilotica*), amely nemzetséghez kb. 800 fa és cserje tartozik. Törzsük vékony, levelük jellegzetes szárnyasan összetett, és kemény tüskéik vannak. Virágaik aprók és illatosak.

Az Ószövetség idején a szövetségláda és a szent sátor készítéséhez akáciát használtak mivel nagyon tartós volt és erős illata miatt a rovarok elkerülték. Az Úr ezt mondta Mózesnek: „Készítsenek egy két és fél könyök hosszú, másfél könyök széles és másfél könyök magas ládát akácfából! Vond be színarannyal, kívül-belül vond be, és készíts rá körös-körül arany szegélyt!” (2Móz 25,10-11)

„Készíttess oltárt akácfából, öt könyök hosszúra és öt könyök szélesre: négyzet alakú legyen az oltár, a magassága pedig legyen három könyök” (2Móz 27,1). Azért is akácból ill. akáciából kellett készíteni, mert a pusztában ez volt az egyetlen használható fa. Könnyű volt, nyersen is könnyen megmunkálható, kidolgozva pedig fi nom erezetű. Kissé sárgás színe idővel megsötétedett.

Ez a fa Palesztinában szintén elterjedt, amit a *sittá*-ból képzett helynevek is tanúsítanak: „Amikor Izráel Sittimben tartózkodott, elkezdett a nép paráználkodni Móáb leányaival, mert ezek meghívták a népet isteneik áldozatára” (4Móz 25,1-2). Izráel fi ainak a pusztai vándorlás táborhelyeiben találkozunk ezzel a szögyökkel: „Ott táboroztak a Jordán mentén Bét-Hajjesimóttól Ábél-Hassittimig Móáb síkságán” (4Móz 33,49).

Amikor Izráel népe elérkezett az Ígéret Földjéhez, és készülődött a „honfoglalásra”, Józsué kémet küldött ki Sittimből: „Akkor Józsué, Nún fi a, titkon két kémet küldött Sittimből, és ezt mondta nekik: Menjetek, vegyétek szemügyre azt a földet és Jerikót” (Józs 2,1). Mikeás próféta könyvében is megtaláljuk Sittim helységét: „Én népem, emlékezz csak! Mit tervezett Bálám, Beór fi a, és mi történt Sittimtől Gilgálig? Akkor megismered az ÚR igaz tetteit!” (Mik 6,5) A Biblia említ egy akácia-völgyet is: *Abél-Hassittim-et*.

Ézsaiás próféta könyvében több messiási prófécia található. Az egyikben olvasunk az akácfáról: „A pusztában cédrust növesztek meg akácot, mirtuszt és olajfát. A pusztaságba borókafenyőt ültettek, kőrösfát meg ciprust” (Ézs 41,19). Az itt említett akác a Jordán völgyének termékeny részén szépszámmal termett. Törzse vastag volt, és magassága elérte a 20 métert. A hagyomány szerint a szent sátor készítéséhez is ezt használták.

Arról nincsenek adatok, hogy az Úr Jézust milyen fából készült keresztre feszítették, de feltehető, hogy az is akácfából készült.

KJ